

Arrest

nr. 126 753 van 4 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juli 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 26 april 2010 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag wordt negatief afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2011. In zake het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 72 760 van 4 januari 2012 de afstand van het geding vastgesteld.

1.2. Op 4 december 2010 dient verzoekster een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 20 oktober 2011 ongegrond verklaard.

1.3. Op 18 januari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 15 februari 2012 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 5 maart 2013 dient verzoekster een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 6 mei 2013 ongegrond verklaard. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is nog hangende bij de Raad.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 juli 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot oplegging van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 28/02/2012, 30/08/2013).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengencacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 26/04/2010 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 13/10/2011 en diezelfde dag aan betrokkene betekend. Betrokkene diende vervolgens op 10/11/2011 een beroep bij de RVV in, wat op 04/01/2012 definitief werd afgesloten door een beslissing van zonder voorwerp. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 27/02/2012) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 04/12/2010 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd definitief ongegrond verklaard op 20/10/2011. Deze beslissing is op 03/11/2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 18/01/2012 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15/02/2012. Deze beslissing is op 07/03/2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 05/03/2013 een 3de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 06/05/2013. Deze beslissing is op 16/05/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 04/03/2013 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27/08/2013. Deze beslissing is op 30/08/2013 aan betrokkene betekend. met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de gemeente Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart nog familie te hebben in België. Namelijk een dochter [K. S.] en 3 zonen [K. E.], [K. B.] en [K. S.]. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven met haar in België verblijvende familie. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

[...]”.

Dit is de bestreden akte.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend de tweede dag na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekster voert, verspreid over twee middelen, onder meer de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM.

4.3.2.2. Vooraf merkt de Raad op dat het verwijt van verzoekster dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met haar hangende annulatieprocedure tegen de beslissing van 6 mei 2013 waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard niet kan worden weerhouden. Van een beroep tot nietigverklaring gaat immers geen schorsende werking uit, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening diende te houden. Het feit dat verzoekster thans geen schorsend rechtsmiddel kan aanwenden tegen de beslissing van 6 mei 2013 is aan haar eigen keuze te wijten om het toenmalige beroep tot nietigverklaring niet gepaard te laten gaan met een vordering tot schorsing. Voormelde beslissing van 6 mei 2013 maakt als dusdanig niet het voorwerp uit van huidige vordering. Niettemin dringt in het kader van huidige vordering een onderzoek zich op of de medische situatie van verzoekster dermate ernstig is dat op grond van artikel 3 van het EVRM een terugkeer naar het land van herkomst tegenaangewezen is.

4.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, §

78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze *‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’* aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken. De Raad wijst erop dat het EHRM oordeelt dat wanneer medische behandeling en sociale/familiale opvang beschikbaar zijn in het land van terugkeer, zelfs indien deze van mindere kwaliteit zijn dan in de Verdragssluitende Staat (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing) en zelfs indien dit aanzienlijk veel geld kost (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland), er geen sprake is van de *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Het feit dat deze medische behandeling minder gemakkelijk te verkrijgen is dan in een Verdragssluitende Staat, is geen beslissend element in het licht van artikel 3 EVRM (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51).

Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Verzoekster wijst erop dat zij sinds de verwijdering van een hersentumor in België nog steeds last heeft van visusstoornissen en diplopie (dubbelzien). Zij verwijst hiervoor naar een medisch attest van 15 februari 2013. Er blijkt prima facie evenwel nog niet dat actueel voormelde klachten voortduren, laat staan dat hiervoor medicatie dient te worden genomen of verdere medische behandelingen zich opdringen. Verzoekster wordt weliswaar nog medisch opgevolgd na de verwijdering van de hersentumor, doch er blijkt niet dat op dit punt actueel nog sprake is van ernstige gezondheidsproblemen die aanleiding kunnen geven tot een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het advies van een ambtenaar-geneesheer van 3 mei 2013 dat ten grondslag lag van de beslissing van 6 mei 2013 blijkt overigens dat deze is nagegaan of neurologische opvolging mogelijk is in Kosovo en Servië en oordeelde dat dit wel degelijk het geval is. Het tegendeel wordt door verzoekster niet aangetoond.

Wat de overige medische problemen van verzoekster betreft – waaronder diabetes – werd door het bestuur in zijn beslissing van 6 mei 2013, en het hieraan ten grondslag liggende medische advies van 3 mei 2013, verder reeds vastgesteld dat voor deze problemen de vereiste medische behandelingen en zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in zowel Kosovo als Servië.

Verzoekster wijst er in dit verband op dat de bereikbaarheid alsook de dienstverlening in Kosovo te wensen overlaat. Door op algemene wijze te verwijzen naar stukken dat er zich nog problemen stellen

op het vlak van de eerstelijnszorg, dat de gebouwen in slechte staat zijn, dat er een tekort is aan professioneel opgeleid personeel en dat er sprake is van een slechte planning en inefficiënt management van de gezondheidsdiensten, van verouderde uitrustingen en van een onvoldoende bevoorrading van medicijnen, maakt verzoekster evenwel nog niet aannemelijk dat de door haar vereiste medische zorgen niet beschikbaar zouden zijn in Kosovo. De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer die het medische advies opstelde op basis waarvan verweerder op 6 mei 2013 de verblijfsaanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet weigerde, aangaf dat de vereiste medicatie, opvolging en behandeling door een huisarts en endocrinoloog, evenals psychiatrische zorgen beschikbaar zijn in Kosovo. Hierbij wordt ook vastgesteld dat verzoekster medisch gezien kan reizen en geen mantelzorg behoeft. Verzoekster betwist als dusdanig niet dat er in Kosovo gediplomeerde artsen zijn voor haar aandoeningen evenals de vereiste medicatie, doch betoogt enkel dat er niet voldoende professioneel opgeleid personeel is en een tekort aan medicijnen en wijst erop dat er zich op sommige vlakken nog problemen stellen. Zoals reeds aangehaald verwijst zij op dit punt enkel naar zeer algemene bronnen betreffende de gezondheidszorg in Kosovo. Verder herhaalt de Raad dat het feit dat een medische behandeling minder gemakkelijk te verkrijgen is dan in een Verdragsluitende Staat of de gezondheidszorg van mindere kwaliteit is, voor het EHRM geen beslissend element is in het licht van artikel 3 EVRM.

Er blijkt verder niet dat het algemeen gekend zou zijn dat er in Kosovo nog geen gezondheidszorgsysteem is. In dit verband merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 3 mei 2013 opmerkte dat er weliswaar nog geen publieke ziekteverzekering is in Kosovo, maar er wel een systeem bestaat waarbij de gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget en de beschikbaarheid van medicijnen op de lijst van essentiële medicijnen wordt gegarandeerd door de overheid en gratis worden verschaft aan de personen die ze nodig hebben. De ambtenaar-geneesheer merkte ook op dat verzoekster ruim 50 jaar verbleef in Kosovo, waardoor het onwaarschijnlijk lijkt dat zij aldaar niet kan terugvallen op familie, vrienden of kennissen voor eventuele tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de medische zorgen en of voor tijdelijke financiële hulp. Tevens werd opgemerkt dat verzoekster eventueel kan worden geacht zelf in te staan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de behandelingen.

Verzoekster betoogt nog dat zij als Roma uitgesloten zal worden van alle medische zorgen. Het door haar aangehaalde internetartikel haalt aan dat er zich op het vlak van toegang tot de medische zorgen voor Roma veelal een probleem stelt, hetgeen ook voorkomt uit het gegeven dat deze bevolkingsgroep armer is dan gemiddeld. Dit gegeven vermag evenwel nog niet te volstaan opdat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. Er blijkt ook geenszins dat verzoekster financieel niet kan worden ondersteund door haar familieleden in België of Duitsland of in het land van herkomst zelf.

Verzoekster geeft bovendien zelf aan ook de Servische nationaliteit te hebben. Er blijkt op basis van de door haar aangehaalde bronnen niet dat zij als Roma in Servië gelijkaardige problemen zou kennen. Andermaal verwijst zij slechts naar algemene bronnen betreffende de gezondheidszorg in Servië, zonder dat hieruit concrete aanwijzingen blijken dat de door haar vereiste medische zorgen aldaar niet beschikbaar zouden zijn en maakt zij door erop te wijzen dat in Servië er slechts 213 artsen zouden zijn per 100.000 inwoners, dat er een onevenwicht is tussen gewone artsen en specialisten, dat voor bepaalde specialisaties er een tekort is van artsen en er een scheef trekking is tussen stad en platteland opnieuw niet aannemelijk dat de hoge drempel vereist door artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. Zij wijst op corruptie en officieuze betalingen in de gezondheidszorg doch aldus blijkt geenszins dat zij in Servië niet verder kan worden behandeld. Het louter stellen dat zij zich in een precaire financiële situatie bevindt kan evenmin volstaan. De ambtenaar-geneesheer wees in zijn advies ook op de verplichte ziekteverzekering in Servië, die gratis is voor sociaal kwetsbaren en die toegang geeft tot de publieke gezondheidszorg. Hij stelde vast dat de bijdrage in de kosten van de zorgen door de patiënt worden bepaald in functie van de inkomsten en dat de medicijnen die op een positieve lijst voorkomen gratis zijn. Verzoekster verwijst verder nog naar bronnen die de kwaliteit van de gezondheidszorg in twijfel trekt. Andermaal beperkt verzoekster zich tot zeer algemene informatie. Zelfs indien bovendien bewezen zou worden geacht dat de kwaliteit van de zorg in Servië van een lager niveau is dan in België, benadrukt de Raad dat het gegeven dat de omstandigheden minder gunstig zijn in het land van terugkeer dan in de Verdragsluitende Staat of dat de beschikbare behandeling van mindere kwaliteit is, geen doorslaggevend element is bij de beoordeling of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 24 juni 2003, Henao v. Nederland, nr. 13669/03 (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Er blijkt verder niet dat verzoekster medisch gezien mantelzorg of specifieke zorgen van haar zoon behoeft. Zij betoogt geen familieleden meer te hebben in haar land van herkomst op wie zij kan terugvallen, doch dit algemene betoog wordt niet concreet toegelicht en kan in wezen niet worden nagegaan. Zij wijst erop dat haar zoon en overige familieleden in België niet mede werden opgepakt, doch zij geeft zelf aan dat haar zoon zonder papieren in België verblijft en er blijkt geenszins dat hij en zijn gezin verzoekster niet samen kunnen terugreizen naar het land van herkomst.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs aan onder de vorm van concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten (cfr. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) waaruit zou blijken dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten haar zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

4.3.2.4. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838).

4.3.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt daarnaast als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu betoogt verzoekster dat zij een kerngezin vormt met haar zoon B. die in België verblijft. Zij stelt steeds van hem afhankelijk te zijn geweest. Verder stelt zij dat al haar familieleden in België of Duitsland verblijven en zij geen familie meer heeft in Kosovo of Servië die haar verder kunnen opvangen of financieel bijstaan.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten

zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

In casu wijst verzoekster er weliswaar op dat zij inwoont bij haar zoon B., doch dit gegeven kan niet volstaan opdat wordt aangenomen dat er sprake is van een gezinsband beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoekster betoogt weliswaar nog dat zij afhankelijk is van haar zoon, doch deze algemene bewering wordt niet nader concreet toegelicht of gestaafd aan de hand van stukken. Verzoekster heeft weliswaar bepaalde medische problemen, doch er blijkt niet dat zij hiertoe mantelzorg behoeft of hiertoe specifieke zorgen vereist van haar zoon B. Een concrete afhankelijkheidsband vereist opdat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden aanvaard, blijkt prima facie dan ook niet.

Daarnaast merkt de Raad op dat zelfs indien alsnog een gezinsleven kan worden aangenomen, de vaststelling zich opdringt dat verzoekster nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf dat niet als precair was te beschouwen. Zowel haar asielaanvraag als de door haar ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf werden afgewezen. Zij kon aldus geen verwachting koesteren op een regelmatig verblijf in België. Zij geeft verder zelf ook aan dat haar zoon B. in België niet over verblijfsdocumenten beschikt en brengt geen concrete hinderpalen aan die zouden verhinderen dat haar zoon B. en zijn gezin mede terugreizen naar Kosovo of Servië om aldaar het beweerde gezinsleven verder te zetten. Aldus blijkt geen kennelijk onredelijke belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het opgelegde inreisverbod aan verzoekster nog niet definitief is.

In deze omstandigheden maakt verzoekster prima facie geen ernstig grief op grond van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

4.3.2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekster geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

4.3.2.7. Aangezien verzoekster, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekster in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoekster in haar verzoekschrift het volgende aan:

“Wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst verzoekster er op dat door de bevolen verwijderingsmaatregel zij het slachtoffer dreigt te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen dd. 05.03.2013 werd reeds gewezen op het feit dat verzoekster er geen afdoende medische zorgen kan krijgen gelet op de slechte staat van de gezondheidszorg.

Prima facie is er sprake van een schending van de in het middel aangehaalde beginselen.

Wanneer verzoekster omwille van een eerder bevel niet zou worden toegelaten onderhavige verwijderingsbeslissing te betwisten (d.m.v. schorsing- en annulatieprocedure), zou zulks bovendien tot gevolg hebben dat verzoeksters geen afdoende medische verzorging kan krijgen én zij voor lange tijd zou worden verwijderd van haar kinderen. Aldus is er sprake van een moeilijk te herstellen nadeel wanneer de uitvoering van de beslissing niet zou worden geschorst.

Deze summiere uiteenzetting kan sowieso worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals in casu evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.”

Verzoekster beweert dat zij in haar land van herkomst geen afdoende medische zorg zal krijgen, maar zij brengt geen concrete elementen aan om deze bewering te staven. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt op dit punt onvoldoende bewezen geacht. Aangezien uit de bespreking van de middelen gebleken is dat er geen schending aannemelijk werd gemaakt van artikel 3,6 of 8 van het EVRM, is er in casu geen sprake van een evident nadeel, zoals verzoekster nochtans lijkt te beweren.

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizendveertien door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

I. CORNELIS